

MINDEN ÁRNYÉK TITKOT REJT!

A Vakító Kés

New York Times bestseller

BRENT WEEKS

BRENT
WEEKS

A Vakító
Kés

A FÉNYHOZÓ 2

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2015

*Feleségemnek, Kristinek,
és mindazoknak, akik megőrizték a hitüket akkor is,
amikor mások már rég feladták volna*

Nagy-sivatag

Kréter-tó

Kelling

Rosszföldek

Tjyrea

REKTON

Karsos-hegység

Umber-folyó

GARRISTON

Látók szigete

Atan Fogai

Öröksötét Kapuk

Azúr-kék-tenger

SMUSSATO

PERICOL

Wiwurgh

Tjyta

Fehér Köd-zátány

Tengermély

Cravos

Abornea

Odess

Tengerszoros

Azulay

Paria

Aslal

TABES

MELOS

AGHBALU

Zöldellő-síkság

Ruthgar

A Hét Szatrapia

Pokol-hegy

Idoss

Vörös-
sziklák

Szikes-puszták

Atash

Ru

Ruic
Feje-
félsziget

Chroméria

Nagy
Jáspis-sziget

Kis
Jáspis-
sziget

Rath

Nagy-folyó

Zöldhegy

Úszó VÁROS

Vérendő

VERIT

1. FEJEZET

GAVIN GUILLE HANYATT FEKÜDT a tengeren lebegő keskeny surranóján. Ez apró vízi jármű volt, alacsony oldalpalánkokkal. Ezelőtt, amikor így elterült rajta, úgy érezte, hogy szinte egy a tengerrel. Most viszont olyan volt, mintha az ég kupolája fedőként záródna rá, ő pedig rákként főne a kondérban, ahogy nőtt a hőség.

Két órával dél előtt itt, az Azúrkék-tenger déli részén a víznek meglepően mély, kékeszöld árnyalatúnak kellett lennie. Fölötte az ég felhőtlen volt, minden párát kiszívott belőle a nap, most nyugodt, vibráló zafírszínű lehetett. Ám ő ezt nem látta. Mióta – négy napja – elvesztette a csatát Garristonnál, azóta ott, ahol kékeknek kellett lennie, ő szürkét látott. Ráadásul azt sem nagyon, csak ha erősen koncentrált. A kékségtől megfosztott tenger olyan volt, mint valami híg, szürkészöld leves.

A flotta várt rá. Nehéz annak pihenni, akire – és csakis rá – több ezer ember várakozik, de szüksége volt erre a kis békére.

Nézte az eget, kitért karokkal, ujjai a hullámokat érintették.

Lucidonius, itt voltál? Egyáltalán: voltál? Veled is megtörtént ez?

Halkan csobbant a víz, olyan hang volt, mint amikor egy hajó átvág a hullámon. Gavin felült a surranóban. Aztán felállt. Ötven lépéssel mögötte valami eltűnt a hullámok alatt. Valami, ami elég nagy volt ahhoz, hogy örvénylést idézzen elő. *Talán egy bálna.*

Csakhogy a bálnák a felszínre jönnek lélegezni. De Gavin nem látott visszahulló vízpermetet, nem hallotta a kifújtt levegő *sistergő* hangját. Viszont ha ötven lépésről is meghallotta a víz csobbanását, miközben

egy tengeri lény suhant a vízen, akkor annak hatalmasnak kell lennie. A szíve a torkában dobogott.

Kezdte magába szívni a fényt, hogy meghajtot öntsön, de aztán megdermedt. Apró csónakja alatt valami mozgott a vízben. Olyan volt, mintha az elhaladó tájat nézné egy robogó hintóból. Csakhogy Gavin állt. Az a rohanó test hatalmas volt, a szélessége sokszorososa az ő csónakjának, és egyre közelebb és közelebb tolta a hullámokat a felszínhez, meg az ő kis hajójához. *Egy tengeri démon.*

És ez *izzott*. Békés, meleg fényt sugárzott, mint a nap ezen a hűvös reggelen.

Gavin még nem is hallott ilyesmiről. A tengeri démonok szörnyek, a düh legtisztább, legőrültebb megtestesülései, amit az emberiség ismer. Vörösen égnek, felforralják a tengert, lángol még a víz is a nyomukban. Nem ragadozók, ha hihetünk a régi könyveknek, de vadul védik a területüket. A betolakodót, aki a tengerrészükre téved, összetörik. Az olyanféle betolakodókat, amilyenek a hajók.

Ám ez nem az a fajta őrjöngő fény volt. Békésen villódzott, ami azt jelezte, hogy ez a tengeri démon nem gonosz romboló, hanem egy, a tengert átszelő leviatán, amelynek az átvonulását alig követi még egy kis fodrozódás is. A színei átszillogtak a hullámokon, egyre fényesebben, ahogy hullámozó mozgással közelebb került a felszínhez.

Amikor a lény háta áttörte a víz felszínét a csónakja alatt, Gavin, meg sem gondolva, mit tesz, letérdelt, és mielőtt a csónak lesiklott a felpúposodó hullámról, odanyúlt, és megérintette a tengeri démon bőrét. Arra számított, hogy egy ilyen, mindig a hullámok közt sikló lény bőre nyálkás, de ehelyett meglepően kemény, izmos és meleg volt.

Egy kiváltságos pillanatig Gavin *nem létezett*. Nem volt Gavin Guile, sem a Magasságos Prizma Fényúr, nem léteztek tülekedő, nyafogó, méltóság nélküli méltóságok, sem hazugságok, sem megfélemlítendő szatrapák, sem a Spektrum befolyásolandó tanácsosai, sem szeretők, sem fattyú fiak, nem volt hatalom, csak az, ami a szeme elé tárult. Kicsinek érezte magát, aki a végtelen nagyságba bámul.

Gavin, akit lágy reggeli szellő hűtött és az iker napok melegítettek – az egyik az égen, a másik a hullámok alatt –, derűs nyugalmat érzett. Ez volt a legáldottabb pillanat, amit valaha megtapasztalt.

Aztán rájött, hogy a tengeri démon egyenesen a flottája felé úszik.

2. FEJEZET

AZ ÖLD POKOL AZ ŐRÜLETBE HÍVTA. A halott ember megint ott tükröződött a falban, fénylett, vigyorgott Dazenre, a majdnem gömb alakú zöld cella homorú fala csontvázvékonyra torzította a vonásait.

*Nem színönten*i: ez volt a kulcs. Tizenhat évig csak kéket öntött, és az az utálatos, azúrkéek derű megváltoztatta az elméjét és súlyosan ártott a testének. Most, hogy megszökött a kék cellából, Dazen nem akart mást, mint egy másik színnel eltelni. Olyan volt, mintha reggelire, ebédre és vacsorára csak zabkását kapott volna hatezer napon át, és most valaki egy szelet szalonnával kínálná.

Pedig amikor még szabad volt, nem szerette a szalonnát, most viszont gyönyörűen hangzott még a szó is. Úgy gondolta, hogy ezt a láznak köszönhette, az mocsarasította így el a gondolkodását. Mulatságosnak tartotta, hogy úgy fogalmazott: *amikor még szabad volt*, és nem úgy: *amikor még ő volt a Prizma*. Azt nem tudta, hogy azért-e, mert még mindig magát tartotta a Prizmának – akár királyi köntöst viselt, akár vásott rongyokat –, vagy azért, mert ez egyszerűen már nem számított.

Dazen próbált másfelé nézni, de minden zöld volt. Ahhoz, hogy a szemét nyitva tartsa, a lábát a zöldbe kellett mártania. Nem is, mintha nyakig vízben állt volna, és hiába szeretne megszáradni, reménye sincs a szárazságra. Ezt tudta, és el kellett fogadnia. A fő kérdés nem az volt, hogy hagyja-e, hogy vizes legyen a haja, hanem az, hogy megfullad-e.

A zöld a vadság, a szabadság. És Dazen elméjének a kék rendszerességében fürdő, logikus része tudta, hogy ha magába szívna a tiszta

vadságot, miközben be van zárva ebbe a luxinketrecbe, az az őrület-be vezetné. Napokon belül szétmarcangolná a saját torkát. A szintiszta vadság itt maga lenne a halál. Végül ő teljesítené be a bátyja célját – helyette.

Türelmesnek kellett lennie. Gondolkodnia kellett, pedig az most nehéz volt. Megvizsgálta a testét lassan, óvatosan. A kezét és a térdét összevagdosta, amikor végigmászott a pokolkő alagúton. A dudorokat és zúzódásokat, amiket akkor szerzett, amikor a csapóajtón át lezuhant ebbe a cellába, figyelmen kívül hagyhatta. Fájtak, de nem jártak egyéb következményekkel. A mellkasán keresztben húzódó gyulladt, elfertőződött vágás már sokkal aggasztóbb volt. Hányingert érzett, ha csak ránézett: szivárgó genny és a halál ígérete. Ám a legrosszabb a láz volt, ami a vérét rontotta meg, elbutította, irracionálissá tette és lecsapolta az akaratát.

De Dazen megszökött a kék börtönből, ami megváltoztatta őt. A fivére sietősen alakította ki ezeket a cellákat, és valószínűleg az elsőre, a kékre fordította a legtöbb figyelmet. De minden börtönben volt hiba.

A kék börtön tökéletesen alkalmassá tette őt, hogy megtalálja a hibát. Halál vagy szabadság!

A halott ember megszólalt a fényvisszaverő zöld falban:

– Akarsz fogadni?

3. FEJEZET

GAVIN MAGÁBA SZÍVTA A FÉNYT, hozzákezdett az evezők elkészítéséhez. Meggondolatlanul kéket próbált önteni. Igaz, a kék törekeny, de szilárd, sima, egyenletes szerkezete miatt ideális volt az olyan alkatrészekhez, amelyeket nem tesznek ki oldalsó nyomásnak. Egy kárba vesztett pillanat után Gavin újra a kéket erőltette. Ő volt a testet öltött Prizma: minden színmágus közül egyedül ő tudta széthasítani a fényt. És a kék ott volt, tudta, hogy ott van, és úgy gondolta, talán az is elég lesz, hogy tudja, noha nem látja.

Orholam szerelmére, ha az éjszaka közepén megtalálja az éjjeliedényét, mert bár nem látja, biztos benne, hogy az az átkozott bili ott van, itt miért ne történhetne így?

Semmi. Nem jött a logika harmonikus áradása, sem a hideg racionalitás, nem lett acélkék színű a bőre, nem öntött semmit. Kisfiú kora óta nem érezte magát ennyire tehetetlennek. Olyan volt, mint egy átlagos ember. Mint egy paraszt. Gavin üvöltött tehetetlenségében. Egyébként is, már elkésett az evezőkkel. Az a dög túl gyorsan úszott.

Vízhányó lapátokat és nádcsőveket öntött. A kék jobban megfelelt volna a surranó fúvókájának, de a természeténél fogva rugalmas zöld is megteszi, ha elég vastag. A nyers zöld luxin nehezebb, és sokkal nagyobb a súrlódása a vízen, így lassabb lesz, de arra nem maradt sem energiája, sem ideje, hogy sárgából csinálja meg. Értékes másodpercek teltek el, míg felkészítette a surranót.

Aztán kézbe vette a lapátokat, és bedobálta a luxint a fúvókákba. A levegő és a víz kirobbant a kis hajó mögött, és meglódította. Gavin

mélyen előrehajolt, a vállán dagadtak az izmok az erőfeszítéstől, de amint kellőképpen felgyorsult, lazított kissé. A kis hajó hamarosan sziszegve szelte a hullámokat.

A távolban felbukkant a flotta, először a legmagasabb hajók vitorlái, de a sebességének köszönhetően Gavin hamarosan meglátta a többi is. Több száz hajója volt: az apró vitorlás csónakoktól a négyszögletű vitorlájú, háromárbocos, negyvennyolc ágyús hadi gályáig, amit Gavin Ruthgar kormányzójától vett el, hogy az legyen a zászlóshajója. Több mint száz hajóval hagyták el Garristont, de napokon belül újabb százak – azok, amelyek már korábban kihajóztak – csatlakoztak hozzájuk, hogy védelmet kapjanak a kalózok ellen, akik hemzsegtek ezen a vizeken. Végül meglátta a nagy, barna luxinbárkákat is, amelyek ugyan alig voltak alkalmasak tengeri hajózásra, de ki kellett öntenie őket, hogy annyi menekültet tudjon elvinni, amennyit csak lehetséges. Ha nem teszi, több ezer ember halt volna meg. Akik most mindnyájan közvetlen életveszélybe kerülnek, ha Gavin nem téríti el a tengeri démon.

Ahogy közelebb ért, ismét megpillantotta a tengeri démon: hat láb magasan púposodott ki a háta a vízből. A bőre még mindig szelíden fénylett. Szerencsére nem egyenesen a flotta felé tartott. Ha Gavin jól látta, ezerlépésnyire a vezető hajó előtt keresztezi az útjukat.

Természetesen, a hajók maguk is haladtak, lassan húzták a barázdákat maguk mögött, így csökkent ez a távolság, de a tengeri démon olyan gyorsan úszott, hogy Gavin bátran remélhette, nem lesz baj. Fogalma sem volt, mennyire élesek a tengeri démon érzékei, de bízott benne, ha tartja ezt az irányt, a flotta megmenekül a katasztrófától.

Gavin nem tudta levenni a kezét a surranó meghajtójáról, mert akkor csökkent volna a sebessége, de integetéssel amúgy sem tudta volna jelezni nekik, hogy ne csináljanak semmi ostobaságot, főleg úgy nem, hogy az egész flotta egyszerre megértse. Ezért inkább követte a tengeri démon. Ahogy közelebb ért, látta, hogy rosszul kalkulált: a tengeri démon úgy ötszáz lépésnyire a vezető hajó előtt fog elhaladni. Téves volt a becslése, vagy a lény vette a flotta felé az irányt?

Gavin látta, hogy az őrszemek az árbockosarakban hevesen integetnek a fedélzeten lévő társaiknak. Kétségtelenül kiabáltak is, de Gavin túl messze volt, hogy hallja őket. Amikor közelebb ért, látta a fedélzeten rohagáló embereket is.

A veszedelem sokkal gyorsabban csapott le a flottára, mint bármelyikük gondolta volna. A dolgok normális menete az volt, hogy az ellenség megjelenik a horizonton, és üldözőbe veszi őket. A vihar minden előjel nélkül akár fél óra alatt is kitörhet, de ez a katasztrófa percek alatt csapott le rájuk! Néhány hajó csak most vette észre a két csodát: a hajót, ami gyorsabban száguldott a hullámokon, mint amit valaha is láttak, és a hatalmas sötét árnyékot előtte, ami csak egy tengeri démon lehetett!

Legyetek okosak, Orholam verjen meg, legyetek okosak, vagy legalább elég rémültek ahhoz, hogy bármit is tegyetek! Kérlek!

Időbe telne, amíg megtöltik az ágyúkat. Töltve nem hagyhatták őket, mert a lőpor tönkrement volna. Néhány idióta esetleg rásütheti a muskétáját az elhaladó szörnyetegre, de az még ahhoz is kevés, hogy észrevegye. A tengeri démon tolt a vizet négyszáz lépésnyire a flotta előtt, és tartotta az egyenes irányt. Gavin már hallotta a kiáltásokat a hajókról. A zászlóshajón az árbockosárban álló matróz két kezébe fogta az arcát megdöbbenésében, de senki nem tett semmi ostobaságot.

Orholam, csak még egy percig ne! Csak még...!

Egy mozsárágyú dörrenése cafatokra tépte a reggelt, és Gavin reményeit. Megesküdött volna, hogy abban a pillanatban minden hajón egyszerre szűnt meg a kiáltozás. Ám egy pillanattal később újrakezdődött, tapasztalt hajósok üvöltöttek fel hitetlenkedve, hogy egy rémült, idióta kapitány ezzel valószínűleg megölte őket.

Gavin a tengeri démonon tartotta a szemét. Továbbra is egyenes volt a nyomvize, sisteregtek mellette a buborékok, az orráról nagy hullámok váltak le. Még száz lépésre távolodott... És még száz lépésre... *Lehet, hogy nem hallotta?*

Aztán a surranója egyszer csak elszáguldott a tengeri démon mellett, mert az váratlanul visszakanyarodott, gyorsabban, mint Gavin hitte, hogy képes lenne rá. Ahogy befejezte a fordulatot, a farka feltört a víz felszínére.

Nagyon gyorsan mozgott, így Gavin nem tudta kivenni a részleteit. Csak azt látta, hogy vörös izzással ég, ahogy a vas a kovács pörölye alatt, és amikor ez a fark – biztosan megvolt harminc lépés hosszú – lecsapott a vízre, ahhoz képest a mozsárágyú hangja gyenge és bátortalan volt.

Óriási hullámok gördültek szét onnan, ahová a farka lesújtott. Gavin olyan hirtelen állt meg, hogy alig tudta megfordítania a surranót, mielőtt a hullámok elérték. Az első el is borította, de sietve zöld luxint öntött, hogy a csónak eleje szélesebb és hosszabb legyen, aztán kilőtt a következő hullám tetejére, majd onnan a levegőbe. A surranó orra túl nagy szögben érte el a következő óriáshullámot, és egyenesen belevágódott. Az ütközés leszakította Gavint a hajóról, és elmerült a vízben.

Az Azúrkék-tenger, mint egy meleg, nedves száj egészen benyelte Gavint, kinyomta belőle a lélegzetét, a nyelvvel megforgatta, jól összezavarta, úgy tett, mintha le akarná nyelni, de amikor ellenállt, végül kiköpte.

Gavin a felszínre úszott, és gyorsan megkereste a flottát. Nem volt ideje, hogy új surranót készítsen, ezért kisebb lapátokat öntött a két karja köré, beszívott annyi fényt, amennyit tudott, a karját leengedte az oldala mellett, és a fejét a tengeri démon irányába tartotta. Lefelé lötte a luxint, az pedig előreröpítette őt.

A hullámok nyomása hihetetlen volt. Elvette a látását, elnyomta a hangokat, de Gavin nem lassított. Vitte előre a teste, amelyet megacélozott a sokéves munka a surranóval, amivel egyetlen nap alatt át tudott kelni a tengeren, és az akarata, amelyet kérelhetlenné tettek a Prizmaként élt évek, amikor rákényszerítette a világot, hogy megfeleljen a kívánságainak.

Érezte, hogy becsúszik a tengeri démon sodorvizébe: a nyomás hirtelen enyhült, és a sebessége megduplázódott. Gavin a lábával kormányozva mélyebbre úszott, majd kilötte magát a felszín felé, egyenesen a levegőbe. A legmegfelelőbb pillanatban.

Tulajdonképpen nem láthatott volna semmit, hiszen levegő és fény után kapkodott, és a testéről ömlött a víz, de a kép tablóként kimerevedett előtte, így mégis látott *mindent*. A tengeri démon feje félig ki nyúlt a vízből, kereszt alakú szájnyílását bezárta, hogy a dudoros, tüskés,

pörölyszerű fejével szilánkokra törhesse a zászlóshajót. A teste legalább húsz lépés széles volt, és már csak ötven lépés távolság választotta el a hajótól.

A férfiak a fedélzeti palánknál álltak, a kanócos puskájukkal a kezükben. Némelyik csövéből sűrű, fekete füst gomolygott. Másoknál most lobbant a láng, begyújtotta a lőport, és máris tüzeltek. Vasököl parancsnok és Karris szilárdan, félelem nélkül állt közöttük, izzottak, ahogy luxinbombákat formáltak a kezükben. Gavin látta a tüzekeket az ágyúfedélzeten: lőport gyömöszöltek az ágyúkba, bár már biztosan tudták, hogy nem fogják időben elsütni őket.

A flotta többi hajója úgy tömörült köréjük, mint a gyerekek, amikor körülállnak egy ökölpárbajt. A férfiak a peremdeszkákon ültek, tátott szájjal bámultak, alig néhányan töltötték csak meg a muskétájukat. Aztán több tucat férfi fordult el a közeledő szörnytől, hogy rácsodálkozzanak a másik csodára, ami most lőtt ki a vízből. A megdöbbenéstől tátva maradt a szájuk. Az árbockosárban az őrszem Gavinre mutatott, és kiáltozott.

Gavin a levegőben lebegett. Másodpercek választották el honfitársait a pusztulástól és megnyomorodástól, ezért mindenét, amije volt, a tengeri démonra hajította. A sokszínű fény sziporkázó, kanyargó függőnye kiáradt Gavinből, és a tengeri démonra zuhant. Gavin nem látta, mi történt, amikor eltalálta a tengeri démont, sőt, azt sem, hogy egyáltalán eltalálta-e.

Van egy régi pariai közmondás, amit Gavin többször is hallott, de soha nem gondolt bele: „Ha rácsapsz egy hegyre, a hegy visszacsap.”

Az idő haladt, kellemetlenül gyorsan. Gavin úgy érezte magát, mint akit megütöttek egy husáanggal, ami nagyobb volt, mint ő maga. Hátrarepült, csillagok robbantak a szeme előtt, kapkodott, tekergett, mint egy macska, próbált megfordulni. Húsz lépéssel arrébb a vízbe csapódott, újabb megrendítő pofont kapva.

A fény az élet. A háború évei megtanították Gavinnek, hogy soha nem lehet fegyvertelen: a sebezhetőség a halál előcsarnoka. Felrúgta magát a felszínre, és azonnal elkezdte a színöntést. Azokban az években, amikor sok ezerszer érte kudarc a surranó tökéletesítése során, kifejlesztette

azt a módszert is, hogyan lehet kijutni a vízből, és megalkotni a hajót – nem könnyű feladat. A színmágusok mindig attól rettegnek, hogy vízbe esnek, és nem tudnak kimászni belőle. Így Gavin másodpercek múlva már ismét egy új surranón állt, és már öntötte is a lapátokat, miközben próbálta kideríteni, mi történt.

A zászlóshajó még a felszínen úszott. Az egyik oldalpalánkja betört, és a bal oldalán keresztben hatalmas karcok húzódtak. A tengeri démon nyilván megfordult, amint megpillantotta a zászlóshajót, de közben nagyot csaphatott a farkával, mert a közelében haladó kis vitorlás csónakokat elárasztotta a víz, az emberek beugráltak róluk a tengerbe. A többi hajó feléjük igyekezett, hogy kimentsék őket.

De hol a pokolban van a tengeri démon?

A férfiak ordítottak a hajók fedélzetén, nem ünneplésként, hanem figyelmeztetően. Mind azt mutatták neki, hogy...

Ó, a francba!

Gavin olyan gyorsan dobálta a luxingolyókat a csövekbe, ahogy csak tudta, de a surranó nehezen gyorsult. Mint mindig.

Az óriásszörny gözölgő, izzó, vörös pörölyfeje nem egészen húszlépésnyire tőle bukkant fel, és gyorsan közeledett. Gavin is felgyorsult, elkapta a lökeshullámot, amit a hatalmas, nem áramvonalas test keltett a tengeren. A szörny fejének eleje fal volt, egy bütykös, tüskés fal. A lökeshullám lendülete segített Gavinnak, hogy elhúzzon onnan.

És akkor a kereszt alakú száj kinyílt, a pörölyszerű fej egész elülső része négyzetben kitárult. A tengeri démon már nem tolt maga előtt a vizet, hanem kezdte beszívni, így a lökeshullám hirtelen megszűnt, és Gavin hajója besodródott az óriási szájba.

Egészben belefért. A nyitott száj kétszer-háromszor olyan széles volt, mint amilyen magas Gavin. A tengeri démonok egész tengereket nyelnek el. A teste ritmikusan pulzált, Gavin egy körben találta magát, amely hol összébb húzódtott, hol szélesebbre nyílt, vizet nyomott a kopolyúkba, majd hátul ki. Majdnem úgy, mint Gavin meghajtója.

Gavin karja remegett, a vállá égett az erőfeszítéstől, hogy kitolja magát és a hajóját vissza a tengerre. *Erősebben. A fenébe is, erősebben!*

A tengeri démon teste felfelé ívelt, amikor Gavin surranója kilőtt a szájából. A négyszögletű állkapocs csattanva becsukódott, de még utánakapott a levegőbe. Gavin lehunyta a szemét, ordított, és olyan keményen dolgozott, ahogy csak tudott. A válla fölött hátrapillantott, és meglátta a lehetetlent: a tengeri démon kiemelkedett a vízből! Teljesen! Aztán a masszív test visszazuhant a vízbe. Mintha a Chroméria hét tornya egyszerre omolna a tengerbe.

Gavin már felgyorsult, teljes sebességgel száguldott. Eltöltötte a szabad repülés és az élet fényes könnyűsége fölötti heves öröm, és nevetett. Nevetett.

A tengeri démon üldözte, dühösen, még mindig izzó vörösen, sokkal gyorsabban, mint korábban. Ám a surranó teljes sebessége mellett Gavin túl volt a veszélyen. A nyílt tenger felé kanyarodott, miközben a flottája minden hajójának fedélzetén őt éljenezték az emberek, a szörny pedig követte. Gavin órákon keresztül vezette, ki a nyílt tengerre, majd széles kört írt le, hátha a szörny vakon követi a legutóbbi irányt, amerre őt látta, aztán messze maga mögött hagyta.

Mire lement a nap, Gavin kimerülten visszatért a flottához. Elvesztettek két vitorlás csónakot, de egyetlen embert sem. Az emberei – még ha korábban nem is voltak az *övéi*, most már az övé volt a szívük és a lelkük – úgy üdvözölték, mint egy istent.

Gavin színtelen mosollyal fogadta a rajongásukat. Azt kívánta, bár csak ő is tudna örülni. Azt kívánta, bár képes lenne berúgni, és táncolni, és ágyba vinni a legcsinosabb lányt, akit talál. Azt kívánta, bár megkereshetné Karrist valahol a flottában, és verekedne vagy szeretkezne vele, vagy mindkettőt, egymás után. Azt kívánta, bár csak elmesélhetné a történetet, és aztán visszahallhatná száz ajakról, és nevetetne azon, hogy milyen közel jártak a halálhoz. Ehelyett, míg a népe ünnepelelt, ő lement a fedélközbe. Egyedül. Egy intéssel elküldte Corvant, tágra nyílt szemű fia felé csak a fejét rázta.

És végül, egyedül az elsötétített kabinjában, sírni kezdett. Nem azért, ami volt, hanem azért, amivé válnia kellett.

4. FEJEZET

KARRIS NEM CSATLAKOZOTT A MULATOZÓKHOZ, akik azt ünnepték, hogy túléltek a csetepatét a tengeri démonnal. Hajnal előtt felébredt, megmosakodott és kikefélte a haját, hogy időt nyerjen a gondolkodásra. De ez sem segített.

A titok úgy gyötörte Karrist, mint a lovat egy kitüremkedés a nyergen. Haját, amely olyan fekete volt, mint a hangulata, lófarokba kötötte, mint rendesen. Az elmúlt öt napot azzal töltötte, hogy megpróbálta összeilleszteni a darabokat: Gavin „megbetegedett” az öccse, Dazen ellen vívott háború utolsó csatája után; Gavin felbontotta az eljegyzésüket; kiderült, hogy Gavinnek van egy törvénytelen fia, Kip; Gavin *más* lett.

Aztán, értelmetlen időpazarlásként, azon gondolkodott, hogyan lehetett ennyire vak. Ő – és mindenki más – a háború traumájának tulajdonította Gavin megváltozását, annak a traumának, hogy a férfi megölte a saját testvérét. A prizmás szeme volt a bizonyíték, az *bizonyította*, hogy Gavin Gavin. Aki zseniális és mestere a hazugságnak. És őt nem lett volna képes lóvá tenni. Ahhoz túl jól ismerte. Viszont, ami azt illeti, Dazent is túl jól ismerte...

De ennek vége. Kiment az előfedélzetre, ahogy minden reggel, és elkezdte az edzést. Beleőrült volna, ha nem végezhet naponta valami testgyakorlatot. A felettese, Vasököl parancsnok figyelmesen elhozta a két fekete edzőruhát. A két tunikát és nadrágot luxinnal átitatott pamutból varrták: testhez állóak, ahol kell, rugalmasak mindenhol: elsősorban mozgáshoz készültek, másodsorban azért, hogy megmutassák a

feketegárdisták kidolgozott testét. Ám, noha a nyögés és az izzadás szer-
ves része volt az életének, ez nem jelentette azt, hogy meg akarta osztani
a látványt minden kreténnel a fedélzeten.

– Szabad? – lépett mellé Vasököl.

A Fekete Gárda parancsnoka hatalmas ember volt, és jó vezető. Okos,
kemény és pokolian félelmetes. Amikor Karris bólintott, levette a fej-
kendőjét, és szépen összehajtogatta. Pariai vallási szokás, hogy a férfiak
lefedik a fejüket az Orholam iránti tiszteletből. De voltak kivételek, és
mint sok pariai, Vasököl is úgy hitte, ezt a parancsolatot csak akkor kell
betartani, ha a nap már teljesen a horizont fölé emelkedett.

Vasököl korábban befonva viselte drótszerű fekete haját, de a gar-
ristoni csata után, ahol oly sok feketegárdista halt meg, a gyász jeleként
teljesen kopaszra borotválta a fejét. Ez is hagyomány Pariában. A *ghotra*,
amely egykor a dicsőségét fedte el, immár a bánatát takarta.

Ó, *Orholam!* A feketegárdisták halottjai közül a legtöbbet egyszer-
re ölte meg egyetlen felrobbanó gránát, egyetlen szerencsés lövés, mit
sem számított, hogy kiválóan kiképzett színmágusok és harcosok voltak
mind. A kollégái. A barátai. Egy tátongó sírgödör nyelte el őket. Nem
úgy Karris könnyeit.

Vasököl Karris mellé állt, összeérintette a két kezét, majd félmagasan
széttárta őket. Ez volt a *Marsh ka* alapállása. Tökéletes kezdésnek, ami-
kor az izmok még nincsenek bemelegedve, és a *ka* hatóköre kicsi, így a
mozgások jól elérnek az előfedélzet szűk korlátai között. Láblendítés
alacsonyan, fordulat, hátsó rúgás, félfordulat, földet érés a másik lábba,
egyensúly – nem olyan egyszerű kivitelezni a himbálódzó fedélzeten,
mint egyébként.

Vasököl irányított. Karris szívesen átengedte ezt neki. Az őrszolgálat
harmadik váltásába rendelt matrózok lopva rájuk pillantottak, de a haj-
nal előtti sűrűségben nem sokat láttak Karris és Vasököl mozgásából,
így nem is zavarták őket a bámészkodásukkal. A mozdulatok már a má-
sodik természetükké váltak.

Karris a testére összpontosított. A fájdalmat, ami a kemény fapriccsen
alvásból maradt, gyorsan kidolgozta magából, de a régebbi fájdalmak

makacsabbnak bizonyultak: a kiképzés során szerzett sérüléstől még mindig fáj a csípője, és maradt a merevség is a bal bokájában, ami akkor ficamodott ki, amikor Gavin mellett a zöld színholttal harcoltak.

Nem Gavin, Dazen mellett. Orholam átka legyen rajta!

Vasököl áttért a *Korick ká*-ra, fokozta az intenzitást. Ez megint jó választás volt ezen a szűk helyen. Karris hamarosan csak arra összpontosított, hogy egy kicsivel hosszabb legyen a forgó köríves rúgása, hogy elérje a hátrarúgás teljes kiterjedését és magasságát. Nem volt olyan magas, mint Vasököl, de hosszú lába villámgyorsan tudott rúgni, a keze hihetetlen sebességgel döfött, mint a lándzsa. Keményen kellett dolgoznia, hogy lépést tudjon tartani a férfi által diktált irammal.

A nap felkelt, de ők csak akkor álltak le, amikor már majdnem elhagyta a horizontot. Úgy tűnt, Vasökölnek is szüksége volt a kemény munkára. Amíg Karris a combjára támaszkodva előrehajolt, zihált és lihegett, ő megtörölte a homlokát, felmutatta az újra feltámadott napnak a hetes jelét, elstutogott egy rövid imát és feltette a *ghotrát* borotvált fejére.

– Te akarsz valamit – mondta.

Felemelte a másik ruhát, és odadobta Karrisnak. Persze, hogy kettőt hozott. Ilyen lelkiismeretes volt. De ezzel azt is elárulta, hogy nem véletlenül csatlakozott a reggeli tornagyakorlatához. Azért jött, hogy beszéljen vele.

Ez az igazi Vasököl. Idejön beszélgetni, és három szót mond egy óra alatt.

De persze, jól gondolta. És Karris el is mondta, amit akart:

– Prizma nagyúr itt fogja hagyni a flottát. Lehet, hogy ezt a tudnod nélkül próbálja megtenni, de legalábbis megpróbál majd rávenni arra, hogy ne küldj vele feketegárdistákat. Azt akarom, hogy engem rendelj mellé!

– Ő mondta ezt neked?

– Nem kellett mondania. Gyáva alak, mindig elszalad.

Karris azt hitte, kidolgozta magából a haragját az edzéssel, de az ott munkált benne, melegen és ropogósan, készen arra, hogy egy pillanat alatt kipattanjon belőle.

– Gyáva? – Vasököl nekidőlt a mellvédnek, és lenézett rá. – Hmm. Nem egészen egy lépésre onnan, ahol álltak, a mellvéd betört. Betörte a tomboló tengeri démon.

A tomboló tengeri démon, amellyel Gavin felvette a harcot.

– Az csak úgy kicsúszott a számon – morgott Karris.

Vasököl nem tréfált.

– Gyere ide! Nézz rám!

Két nagy tenyerébe fogta a lány arcát, és a felkelő nap fényében bele nézett a szemébe, alaposan, áthatóan. Aztán azt mondta:

– Karris, te vagy a leggyorsabb színöntőm, de *túlságosan* is gyors vagy. Fékezhetetlen a haragod, hangosan kimondod, amit nem is akartál. Ezek jellemzőek a vörösre meg a zöldre, amikor *haldoklik*. A Fekete Gárda fele elveszett, és ha te olyan ütemben folytatod a színöntést, mint eddig, akkor átszakad a Gyűrűd, és...

– Remélem, nem zavarok? – szólt közbe valaki.

Gavin.

Vasököl még mindig a két kezében tartotta Karris arcát, a szemébe nézett, így álltak a fedélzeten a hajnal lágy fényében. Egyszerre jöttek rá, minek látszódhat ez. Vasököl parancsnok gyorsan leengedte a kezét, és megköszöri a torkát. Karris arra gondolt, hogy most látta őt először zavarban.

– Prizma nagyúr! – üdvözölte Vasököl. – Orholam szeme kegyesen nézzen rád!

– Neked is jó reggelt, parancsnok! Karris! Parancsnok, szeretnék beszélni veled egy óra múlva. Kérlek, rendeld oda Kipet is! Miután mi végeztünk, vele is beszélek! Azt hiszem, az első bárkában van.

Gavin díszes aranyhímzésű fehér tunikája teljesen tiszta volt. Egy hajón, amely most menekült meg egy csatából, valaki kimosta a ruháit! Ilyen fontos ő az embereknek! A dolgok körülötte mintegy varázsütésre megtörténtek, Gavinnek még csak igyekeznie sem kellett. Karris ez nagyon dühítette. De legalább az arca elnyűtt volt. Gavin sosem aludt jól.

Vasököl úgy nézett, mint aki mondani akar még valamit, de csak bólintott, és elment.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Karris először maradt egyedül Gavinnel azóta, hogy őrzöngő dührohamot kapott, miután megtudta, hogy a jegyességük alatt Gavin egy fattyút nemzett. Akkor kiugrott a csónakból. És ez volt az első alkalom, hogy szemtől szemben álltak azóta, hogy pofon vágta a mosolygó férfit a garristoni csata közepén, az egész hadsereg szeme láttára.

Talán *valóban* túl sok pirosat és zöldet öntött. A düh és az indulatosság nem lehetnek egy feketegárdista legjellemzőbb vonásai. Sem egy hölgyéi.

– Prizma nagyúr! – köszöntötte, elszántan ügyelve a jó modorra.

Gavin némán nézett rá, fürkésző, intelligens szeme végigmérte, majd megint csak végigmérte. Szinte szomorúan nézte. A szemével érintette a haját, a szemét, megpihent az ajkain, gyorsan végigfutott a testhajlatain, aztán visszatért a szeméhez. Egy pillanatig elidőzött a szeme sarkában, ahonnan a ráncok indultak.

Halkan megszólalt:

– Karris, te jobban nézel ki az átizzadt edzőruhádban, mint a legtöbb nő a legszebb ünnepelőjében a Nap napján.

Gavin jóképű volt, elbűvölő és céltudatos a szó minden értelmében. De az emberek gyakran elfelejtették, hogy nagyon okos is. Nem akart Karrisszal vitatkozni. Húzta az időt. Összeavarta, és arra készítette, hogy védekezzen egy nem is ide tartozó állítás ellen. *Szemét!* Karris izzadt, ragacsos és büdös volt, hogyan is vehette volna komolyan a bókot?

Hogy merészel ilyen kedves lenni, miután ő arcul csapta? Hogy meri megtenni a hülye kis lépéseit, amikor ő már tudja, hogy mit tett?

– Menj a pokolba! – mondta, és otthagya.

Ez szép volt, Karris! Profi, hölgyhöz illő, kulturált.

Szemét!